

werd geduwd.

‘Nee,’ riep Sara geschokt. ‘Ik- uh- ik ben... naakt!’

De deurkruk werd losgelaten. Elisabeth sprong uit bed en sloop naar het gat in de muur. Ze hoorden Ava weglopen.

‘Ava, stop!’ Sara kreeg een kleur. ‘M’n excuses, ik- uh, vraagmeafofunogwasheeft!’

‘Pardon, Sara?’

Elisabeth klom door het gat en verschoof het dressoir in haar kamer. ‘Wat doet u daarbinnen?’

Sara verplaatste ook het nachtkastje in de logeerkamer en sprong angstig in bed —bijna ernaast— toen de deur openzwaaide.

‘Ik... viel.’ Ze greep haastig haar been en trok een pijnlijk gezicht. ‘Oké. Wat vroeg u, daarstraks? Het klonk dringend.’

Sara glimlachte benauwd.

‘Ja, ik vroeg of u nog was had. Ik heb dringend kousen nodig.’ Ava glimlachte.

‘Jazeker. Nu toevallig, in de wasmand.’ Ze zette de mand op het eerder verschoven nachtkastje en haalde er systematisch stapels kleren uit. ‘Deze hele stapel is voor u, de kousen liggen bovenaan.’

‘Dank u wel.’ Een vervelende stilte liet Ava weten dat het tijd was om te gaan. Ze vulde de wasmand weer met de schone kleren en verliet de kamer.

Er werd op Elisabeths deur geklopt.

‘Kom binnen,’ zei ze. Ze keek op van de bijbel die ze vlug had gepakt toen ze in bed sprong, en keek Ava glimlachend aan. ‘Goedemorgen, Ava.’

‘Goedemorgen, juffrouw Elisabeth. Ik heb schone was voor

een zijden handschoen bedekte hand aan.

Elisabeth nam zijn hand aan en werd met onverwachte kracht omhooggetrokken. 'Dank u wel, meneer Clayden,' zei ze, terwijl ze haar jurk afklopte. Ze moest luid praten om over het geroezemoes van de markt heen gehoord te worden.

Meneer Clayden bekeek Elisabeth nogmaals goed. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en bestudeerde haar van top tot teen. Het leek wel een half uur te duren voordat hij doorhad wie hij voor zich had.

'Oh, Elisabeth,' zei hij luider dan ze had verwacht. 'Cornelis' dochter, nietwaar?'

Elisabeth knikte.

'Wat ben je gegroeid! De laatste keer dat ik jou zag, was op de verjaardag van jouw moeder. Oh, wat zonde, wat zonde... Helena was zo'n prachtige vrouw, geloof me.'

Het was even stil tussen de twee. De luide stem van meneer Clayden had blijkbaar aandacht getrokken; Verschillende kopers en verkopers waren gestopt met wat ze aan het doen waren om naar de twee kennissen te kijken. De kledingmaker staarde met open mond naar Elisabeth, terwijl hij als vanzelf een donkere, wollen draad door een kleurrijke stof haalde.

'Ach, wat een nare verhalen die verspreid worden over jou, meisje,' ging meneer Clayden verder. 'Dat jij die boerin hebt gezoend, dat gelooft toch niemand?'

Elisabeth lachte benauwd

'Nou ja, ik ken wel mensen die het geloven. Maar die zijn knettergek, zeg ik je. Twee meisjes zoals jij en Sara zouden toch nooit denken aan een zoen? Nee, dat kan niet, dat hoort gewoon niet.' Meneer Clayden leek achter Elisabeth te kijken, en

7.

Weg

Sara en Elisabeth liepen binnendoor het dorp uit. Ze moesten langs open ramen lopen, door modder en natte grasvelden, en ze moesten zelfs drie keer over een sloot springen om niet gezien te worden. De onderkanten van hun ooit lichtblauwe jurken waren nu nat en vies. Elisabeth deed zo goed mogelijk haar best om niet uit te glijden, maar toch zat de achterkant van haar jurk onder de modder toen ze aankwamen bij de woudrand. Hun zuchten veranderden in rookwolkjes in de koude buitenlucht. Sara staarde naar de ruïne van de plek die ze ooit haar huis had genoemd. De zwarte stapel hout was, nadat het vuur was gedoofd, niet opgeruimd of doorzocht. Ze vroeg zich af of de sleutel van haar smaragdgroene kistje er nog lag toen het vuur was begonnen. Elisabeth stapte zelfverzekerd vooruit, maar Sara hield haar tegen.

‘Wacht,’ zei ze. ‘Weet je dit zeker? Ik bedoel, er is vast een reden dat we niet het woud in mogen, maar niemand heeft het ons verteld. Wat als het gevaarlijk is?’

Elisabeth tuurde met een gespannen gezicht naar het woud.

‘Dan gaan we daar nu snel achter komen, denk ik.’

Ze zuchtten opnieuw. Sara haalde haar zakmes uit haar schoudertas en ze liepen het woud in.